

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΨΥΧΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΥΤΙΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΙΘΑΝΟΥΣ ΜΙΜΗΤΕΣ ΤΟΥ. ΔΡΑΣΗ ΤΩΡΑ. Η ΑΠΕΙΛΗ ΜΑΣ ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ

Τις τελευταίες ημέρες γινόμαστε μάρτυρες μιας διεθνούς κατάστασης αδιανόητης για το 21ο αιώνα. Μια μεγάλη πυρηνική δύναμη επιτίθεται με στρατιωτικές δυνάμεις με σκοπό να καταλάβει και να ελέγξει ολοκληρωτικά ένα φυλετικά συγγενές γειτονικό κράτος, από το οποίο δεν απειλήθηκε ουσιαστικά, ήταν πάντα μαζί με κοινή ιστορική πορεία χωρίς σημαντικές γεωπολιτικές διαφορές. Πρόκειται για μια καθαρή παλαιού τύπου στρατιωτική εισβολή σαν αυτή που σχεδίαζαν οι Σοβιετικές δυνάμεις την εποχή του 1ου (1917-1939) και του 2ου Ψυχρού Πολέμου (1947-1989) εναντίον των Ευρωπαϊκών χωρών.

Επειδή πολλά απίστευτα ακούγονται ή διαβάζονται στο διαδίκτυο, αισθάνθηκα την ανάγκη να μοιραστώ μερικές σκέψεις μου, διατυπώνοντας παρακάτω μερικά σημεία ειδικού ενδιαφέροντος σχετικά με την κατάσταση που δημιουργήθηκε στην Ουκρανία:

1. Η Ρωσία είναι η επιτιθέμενη δύναμη. Δεν υπάρχουν άλλοθι ή δικαιολογίες ή συμπηφισμοί με παρόμοια ή αντίστοιχα γεγονότα που έγιναν με ευθύνη της οποιαδήποτε άλλης χώρας τις τελευταίες δεκαετίες. Τα εγκλήματα δεν συμπηφίζονται, ούτε ανταποδίδονται με βάση τον σημερινό πολιτικό και ποινικό πολιτισμό μας. Η Ρωσία επιτέθηκε με ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις και με μια αγριότητα μιας άλλης εποχής. Αυτής της αγριότητας που συνήθιζαν οι Σοβιετικοί στο παρελθόν ή οι Ρώσοι στο πιο πρόσφατο παρελθόν, όταν σύμφωνα με το δόγμα τους εισέβαλλαν στις πρωτεύουσες των χωρών του Συμφώνου της

Βαρσοβίας ή ιστοπέδωναν τις πόλεις των ρωσικών δημοκρατιών. Η ΕΣΣΔ όμως είχε πάντα στη διάθεσή της μια ιδεολογία στηριγμένη στο κομμουνιστικό αφήγημα και δικαιολογούσε τις αγριότητες της στα πλαίσια ενός ταξικού αγώνα που υποτίθεται ότι έκανε. Όποιος το πίστευε, το πίστευε. Ο κ. Πούτιν και η Ρωσία δεν έχουν στη διάθεσή τους αυτό το ιδεολογικό δικαιολογητικό αφήγημα και οι ενέργειες τους δείχνουν το πραγματικό πρόσωπο της ρωσικής επεκτατικής πολιτικής, του ρωσικού εθνικισμού και του ρωσικού απολυταρχισμού προς τους «άτυχους» γείτονές της.

2. Η Ρωσία είναι μια επιτιθέμενη δύναμη όχι μόνο απέναντι στην Ουκρανία. Απειλεί και άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Σουηδία, Φινλανδία, αλλά και άλλες ουδέτερες χώρες) για ενδεχόμενες κυρίαρχες αποφάσεις που αυτές θα λάβουν στο μέλλον για την ασφάλειά τους. Ουσιαστικά επιδιώκει να έχει τον τελευταίο λόγο σε πολιτικές αποφάσεις κυριάρχων ευρωπαϊκών χωρών. Κάτι το οποίο όμως δεν έχει τέλος. Αύριο μπορεί να απειλήσει ευρωπαϊκές χώρες αν δεν δώσουν στη Ρωσία ένα διεθνή κατασκευαστικό διαγωνισμό ή δεν αγοράσουν τα προϊόντα της ή αν την νικήσουν σε ποδοσφαιρικό αγώνα. Τα περισσότερα είναι ψευδή και υποτιμούν τη νοημοσύνη της διεθνούς κοινότητας και του καθενός μας ξεχωριστά. Είμαστε «αιχμάλωτοι της γεωγραφίας». Δεν επιλέγουμε τους γείτονες μας. Αν τους επιλέγαμε πιθανόν δεν θα διαλέγαμε αυτούς που η μοίρα μας έδωσε. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία γι' αυτή τη συμπεριφορά. Όσα ισχυρίζεται περί Ζωτικού Χώρου, περί του ΝΑΤΟ που επεκτείνεται πολύ κοντά στα σύνορά τους, περί ναζιστικού καθεστώτος, περί της ανάγκης να αλλάξει η εκλεγμένη κυβέρνηση μιας κυρίαρχης γειτονικής χώρας, περί καταπίεσης ρωσόφωνων είναι απολύτως αβάσιμα, αστήρικτα και απαράδεκτα. Η ρωσική εισβολή έχει και την ψυχοθεραπευτική της πλευρά. Η Ρωσία με την εισβολή (και πολύ περισσότερο ο Πρόεδρος της σε προσωπικό επίπεδο) προσπαθεί να «επουλώσει» το ψυχικό τραύμα που υπέστη όταν η κραταιά ΕΣΣΔ, για την οποία είναι υπερήφανοι, νικήθηκε κατά κράτος και διαλύθηκε το 1990, σηματοδοτώντας το τέλος του Ψυχρού Πολέμου.

3. Τον 21ο αιώνα η στρατιωτικές δυνάμεις δεν αποτελούν μέσο επίλυσης πολιτικών διαφορών. Δεν δίνονται λύσεις σε πολιτικά προβλήματα με εισβολές τεθωρακισμένων. Οι χώρες και οι Διεθνείς οργανισμοί έχουν τεράστιες και

ισχυρές εργαλειοθήκες για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, η μόνη απόλυτα δικαιολογημένη και άμεση χρήση των ΕΔ χωρίς καμία συζήτηση ή δεύτερη σκέψη είναι όταν απειλείται η εδαφική ακεραιότητα και η ανεξαρτησία μιας χώρας. Για όλα τα υπόλοιπα μπορούν να αναζητηθούν πολιτικές λύσεις, χωρίς στρατό, μάχες και αίμα. Τον 21ο αιώνα δεν καταλύεται ένα κράτος, δεν βομβαρδίζονται ευρωπαϊκές πόλεις και δεν απορρέουν εκατοντάδες θύματα και πρόσφυγες. Αυτές είναι πρακτικές που εφαρμόστηκαν το 1940 από τη ναζιστική Γερμανία του Χίτλερ, τη φασιστική Ιταλία του Μουσολίνι (οι απαιτήσεις σε βάρος της Ελλάδος την 28η Οκτ 1940 μου ήρθαν στο μυαλό όταν άκουσα τις απαιτήσεις Πούτιν σε βάρος της Ουκρανίας) και τη Σοβιετική Ένωση σε βάρος των γειτόνων της. Η Ευρώπη πίστευε ότι τα είχε αφήσει πίσω της όλα αυτά, αλλά έκανε λάθος. Ο κ. Πούτιν τις διατηρούσε ζωντανές στο μυαλό του και τις ανέσυρε με την πρώτη ευκαιρία. Η πολιτική του Πούτιν και της Ρωσίας του, μας τράβηξε πίσω στη ζούγκλα του αιματηρού και τυφλού πολέμου από τον οποίο πιστεύαμε ότι είχαμε ξεφύγει τις τελευταίες δεκαετίες. Κατά τον 2ο Ψυχρό Πόλεμο, οι Σοβιετικοί δεν δίστασαν με πολέμους «δια αντιπροσώπων» να αιματοκυλίσουν ολόκληρες χώρες για την επίτευξη των σκοπών τους: Εμφύλιος στην Ελλάδα, Κορέα, Βιετνάμ, Αφρική, Αφγανιστάν ή να εισβάλουν στους συμμάχους τους: Ουγγαρία, Αν. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία. Τώρα δεν διστάζουν να αιματοκυλίσουν και τα ξαδέλφια τους, τους Ουκρανούς. Οι Ρώσοι ισχυρίζονται ότι με χειρουργικά χτυπήματα, την απαραίτητη άμεση παράδοση των Ουκρανών και τον «αστραπιαίο πόλεμο» θα μείωναν τις απώλειες. Όλα είναι ψέματα. Χειρουργικά χτυπήματα σε βομβαρδισμούς υπάρχουν μόνο στα βιντεοπαιχνίδια, γιατί οι Ουκρανοί δεν θα παραδοθούν αμαχητί στους εισβολείς τους και έτσι ο ρωσικός «αστραπιαίος πόλεμος» δεν πήγε και τόσο καλά. Φαίνεται ότι η ρωσική πολεμική μηχανή για την οποία είναι τόσο υπερήφανος ο Πρόεδρος Πούτιν δεν είναι τόσο τρομερή όσο διαφημίζει η ρωσική προπαγάνδα. Η Μόσχα περίμενε ότι οι Ουκρανοί θα υποδεχόντουσαν τον στρατό του με λουλούδια ή θα

έφευγαν πανικόβλητοι μπροστά στη ισχύ του. Τίποτα από αυτά δεν συνέβη. Η Ουκρανική ηγεσία που τόσο δυσφημίστηκε και απειλείται σε προσωπικό επίπεδο (ο Πρόεδρος και η οικογένεια του) έμεινε στη έδρα του πολεμώντας (όπως μπορεί) ενώ ο πρώην Πρόεδρος και τώρα αντιπολίτευση παρέλαβε το τυφέκιο του παραμένοντας στο Κίεβο και καλώντας τους συμπατριώτες του να αντισταθούν.

4. Το NATO δεν απειλεί την Ρωσία. Δημιουργήθηκε εναντίον της ΕΣΣΔ αλλά αυτό έχει τελειώσει από το 1990. Θεωρούσε τη Ρωσία στρατηγικό εταίρο και αξιόπιστο σύμμαχο κατά της τρομοκρατίας, μέχρι που ο κ. Πούτιν αποφάσισε να στείλει τα στρατεύματά του να καταλάβουν την Κριμαία. Τότε άλλαξε η αντιμετώπιση της διεθνούς κοινότητας, γιατί φάνηκε ότι η Ρωσία είχε εξελιχθεί σε αναθεωρητική δύναμη που απειλούσε να επεκταθεί σε βάρος των γειτόνων της, τους οποίους θεωρεί υποδεέστερους και λιγότερο ισχυρούς. Η ενδεχόμενη επέκταση του NATO προς τα ρωσικά σύνορα αποτελεί μια εύκολη δικαιολογία για τη Ρωσία ως απειλής και είναι πολύ εύκολο να υποστηριχθεί από τον ρωσικό προπαγανδιστικό μηχανισμό. Στην πραγματικότητα, είναι η ενδεχόμενη σύνδεση ή συμμετοχή της Ουκρανίας στην ΕΕ που προβληματίζει τον Πούτιν. Δεν επιθυμεί στα σύνορά του ένα συγγενικό κράτος με ελευθερίες, με ό,τι συνιστά το ευρωπαϊκό κεκτημένο, με ευημερία και με τεράστιες δυνατότητες ανάπτυξης, λαμβανομένου υπόψη του τεράστιου ορυκτού πλούτου και των μοναδικών δυνατοτήτων της ουκρανικής βιομηχανικής και αγροτικής υποδομής. Μια ευημερούσα Ουκρανία απειλεί το πολίτευμα και κατά συνέπεια την εξουσία του κ. Πούτιν, πολύ περισσότερο από τους νατοϊκούς αμφιλεγόμενους πυραύλους.

5. Η Ρωσία διεξήγαγε με όλες τις δυνάμεις της τον Ψυχρό Πόλεμο από το 1945 μέχρι το 1990. Νικήθηκε κατά κράτος από τη Δύση. Στον κ. Πούτιν – που σίγουρα μετά τον πόλεμο θα κατηγορηθεί για εγκλήματα πολέμου – και στην παρέα του, αυτό δεν άρεσε. Πρόβλημά τους. Ήταν ηττημένοι. Πέραν της διάλυσης της αυτοκρατορίας τους και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, δεν τους επέβαλλαν κανένα από τα μέτρα που οι ίδιοι επεφύλασσαν στους αντιπάλους τους σε περίπτωση που νικούσαν αυτοί. Τους επέβαλλαν δημοκρατία, τους άφησαν να εκλέξουν τους ηγέτες τους και τους ζήτησαν να αρχίσουν να σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, ενώ είναι σίγουρο ότι αν οι Σοβιετικοί και οι φίλοι τους επικρατούσαν στον 2ο Ψυχρό Πόλεμο η κατάσταση θα ήταν πολύ διαφορετική. Ήταν φυσικό να μην του δώσουν κυρίαρχο ρόλο στην μεταψυχροπολεμική αρχιτεκτονική ασφαλείας. Εναντίον του είχε γίνει η συσπείρωση και σε βάρος του είχε επιτευχθεί η νίκη των δυτικών χωρών. Ούτε τώρα πρέπει να του δώσουν ρόλο. Αυτός είναι που απειλεί την ευρωπαϊκή ασφάλεια και εναντίον του πρέπει να συνασπιστούμε. Η κατάσταση επιβάλλει να ενηλικιωθεί η ΕΕ, και

να καταλάβει ότι δεν μπορεί να λύσει όλα τα προβλήματα ασφαλείας και γεωπολιτικής ισορροπίας με οικονομικές παροχές ή οικονομικές κυρώσεις. Δεν επαρκούν. Οι οικονομικές κυρώσεις και οι οικονομικές παροχές δεν διώχνουν κανένα από τα μέρη, που ο στρατός του κατέλαβε με την ξιφολόγχη.

6. Ο κ. Πούτιν και η Ρωσία του πήδηξε με τα δυο πόδια μέσα στο βάλτο της Ουκρανίας και φαίνεται ότι θα μείνει κολλημένος εκεί. Οι δυνάμεις του δεν μπόρεσαν να επιτύχουν τους αντικειμενικούς τους σκοπούς στις αρχικές φάσεις τα πρώτα 24ωρα, και ο αστραπιαίος του πόλεμος δεν ήταν τελικά αστραπιαίος. Η Ουκρανία είναι μια αχανής χώρα την οποία θα πρέπει να ελέγξει. Πώς; Σαν δύναμη κατοχής; Με ποια μέτρα επιβολής της κατοχής; Φαίνεται ότι ετοιμάζεται αντίσταση και αγώνας πόλεων ή/και ανταρτοπόλεμος. Πώς θα αναχαιτισθούν όλα αυτά; Με εκτελέσεις ανταρτών και αντιστασιακών; Αν συλλάβει ή αντικαταστήσει την νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση, με ποιους θα συνομιλεί μια κυβέρνηση δωσίλογων Κούισλινγκ; Πώς θα αντιμετωπίσει και θα καταπιεί η Ρωσία τον ρόλο του διεθνούς «παρία»; Κάποιος θα πρέπει να ενημερώσει τον κ. Πούτιν ότι είμαστε στον 21ο αιώνα και αυτές οι αθλιότητες έχουν σταματήσει να αποτελούν τον κύριο τρόπο ενεργείας στις διεθνείς σχέσεις εδώ και πολλές δεκαετίες. Πέραν τούτου, με την πολιτική του ο κ. Πούτιν κατόρθωσε να συσπειρώσει το NATO, αλλά και τις χώρες της ΕΕ, που βλέπουν να απειλούνται. Φοβάται και απειλεί το NATO αλλά δεν ενδιαφέρεται να έρθει σε καμία συνεννόηση με την ΕΕ. Την αγνοεί παντελώς και την περιφρονεί. Θέλει να συνεννοείται μόνο με τις ΗΠΑ, γιατί αυτή ήταν η δύναμη που συνέτριψε την ΕΣΣΔ των ονείρων του και από αυτή θέλει εκδίκηση αλλά και αποδοχή.

7. Ενδεχόμενη επιτυχία του κ. Πούτιν στην Ουκρανία και συνεπώς επιτυχής βιασμός της παγκόσμιας ειρήνης και της διεθνούς τάξης θα βρει μιμητές. Ήδη υπάρχουν σημαντικοί υποψήφιοι στην Κίνα και κυρίως στην Τουρκία. Αν η παγκόσμια τάξη και η πολιτισμένη ανθρωπότητα θέλει να ξεμπλέξει από τους νεόκοπους αυτούς λάτρεις της Σκληρής Ισχύος και των στρατιωτικών επεμβάσεων, σε βάρος όσων θεωρούν ότι είναι υποδεέστεροι τους και μπορούν ανέξοδα να εκβιάζουν, ο κ. Πούτιν πρέπει να πληρώσει ακριβά την επίθεση του στην Ουκρανία. Άσχετα με την επιτυχία ή όχι των ρωσικών στρατιωτικών

επιχειρήσεων, η ευκολία με την οποία ο κ. Πούτιν αιματοκύλισε μια συγγενή γειτονική του χώρα πρέπει να έχει πολύ μεγάλο κόστος τόσο για τον ίδιο, τους συνεργάτες του, όσο και για τη χώρα του, στο όνομα της οποίας γίνονται όλα. Η Παγκόσμια Ειρήνη των πολλών τελευταίων δεκαετιών μετά τη λήξη του Β΄ΠΠ για την οποία ήμασταν όλοι τόσο υπερήφανοι θα πρέπει να πάψει να είναι μια περιστασιακή διεθνής επιτυχία και να αποτελέσει ένα μόνιμο χαρακτηριστικό της διεθνούς τάξης πραγμάτων για τα χρόνια που έρχονται. Για να επιτευχθεί αυτό θα πρέπει ο κ. Πούτιν, η χώρα του, οι επίδοξοι διάδοχοί του και τα σχέδια τους να «βουλιάξουν» στον «βάλτο» της Ουκρανίας, όπου τους έχει οδηγήσει η επικίνδυνη φιλοδοξία του Προέδρου Πούτιν.

8. Για να γίνει αυτό όμως, η Ουκρανία πρέπει να βοηθηθεί. Όχι από το NATO, γιατί ο απρόβλεπτος και επικίνδυνος κ. Πούτιν μπορεί να προκαλέσει πυρηνικό επεισόδιο και Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι χώρες όμως του NATO και της ΕΕ είναι ελεύθερες να βοηθήσουν την Ουκρανία σε διμερή βάση. Ένας Συνασπισμός επιθυμούντων (Coalition of willing) μπορεί να βοηθήσει την Ουκρανία και τους Ουκρανούς. Όπλα, πυρομαχικά, ανταλλακτικά, φάρμακα, είδη πρώτης ανάγκης και οτιδήποτε μπορεί να χρειάζεται η Ουκρανία πρέπει να της παρασχεθεί. Όχι στρατιώτες και δυνάμεις στο έδαφος. Όχι επέκταση του πολέμου. Πρέπει όμως να βοηθήσουμε την Ουκρανία να αντέξει την Ρωσική αθλιότητα, γιατί αν την εγκαταλείψουμε, θα έρθει και η σειρά μας με τη νέα μόδα των ιστορικών αναθεωρήσεων του κ. Πούτιν ή των μιμητών του και αυτό δεν πρέπει να το υποστούμε σε καμία περίπτωση. Οι εισβολείς και οι αρχηγοί τους πρέπει να πάρουν επιτέλους ένα μάθημα και η διεθνής τάξη να αποκατασταθεί.